

pm
uden filter

fortalt til torben ølholm

Jeg har næsten udelukkende købt Volvo lastbiler. Men i flytteafdelingen har Mercedes domineret. Hvorfor ved jeg i grunden ikke.

Vi gav den da også hele armen – i ordets bogstaveligste forstand. I flere dage var op mod tyve solide flyttemænd i gang. Men en solrig mandag morgen var alt på plads, og i toldområdet begyndte man at ekspedere internationale transporter. Den 13. juni 1978 kunne en smilende Dronning Margrethe II sammen med den lige så venligt smilende tyske forbundspræsident, Walter Scheel, erklære både den grænseoverskridende motorvej og det fælles dansk-tyske toldområde for åbent. Og jeg må indrømme: Jeg var pavestolt over, at vi var med. Det betyder enormt meget at vise flaget ved sådan en lejlighed. En flytning som den, vi havde udført, kræver tillid. Og når den danske stat viste os sin tillid, kunne det vel ikke være meget bedre. Jeg var i hvert fald glad lige som de fleste andre den dag.

I en periode flyttede Sydbank også en del rundt. Banken havde vokseværk. Så vi hjalp dem med at komme på plads både her og der. Det var bestemt ikke fordi, vi hele tiden holdt lige meget af hinanden dengang. Men flytningerne, dem fik vi da. Også det offentlige rykkede en del rundt i den sidste del af 1900-tallet. Vi flyttede for eksempel hele Sønderjyllands Amts tekniske forvaltning. Og det var simpelthen gået så godt fremad med vores flytteafdeling, at man rundt omkring vidste, at vi havde musklerne til de store flytninger, der ikke måtte kikse. Lokal omtale i Aabenraa var der også, da amtmand Ole Perch-Nielsen flyttede ud fra Brundlund Slot. Han ville i stedet bo i et almindeligt parcelhus på Gl. Kongevej. Vi flyttede for ham og mærkede historiens vingesus, da den sidste amtmand forlod slottet. Mere end 500 års periode som residens for kronens repræsentant i byen var slut.

Da Sønderjyllands Højspændingsværk skulle flytte hele administrationen fra det gamle højspændingsværk på Aabenraa havn og ud til det nye Enstedværk, var det også os, der fik ordren. Og der var den igen: Når man flytter for nogen, som alle kender, giver det pote. Så kommer også flytningen for Anders og Kirstine Jensen fra Tøndervej til Fjordgården. Vi hentede såmænd også ordrer på flytninger langt fra vores sønderjyske hjemmebane. Engang flyttede vi Gasa i Tilst ved Århus fra den ene bygning til den anden med bare 500 m. imellem. Men det hele skulle klappe i en fart. Så vi satte 25 mand på opgaven. Det lykkedes.

En kongelig fornøjelse

Det lykkedes også forrygende godt, da vi fik en ny kunde i 1995. Det var Kongehuset. Prins Joachim og Prinsesse Alexandra var blevet gift. Og man må sige, at de ikke var blevet snydt for gaver. Vi flyttede hele herligheden fra Amalienborg til Schackenborg. Seks gardere hjalp med at bære de tungeste ting ned. Og Den

Den bedste flytning af alle var opgaven med at flytte Prins Joachim og Prinsesse Alexandra bryllupsgaver fra Amalienborg til Schackenberg. Der var meget sikkerhed omkring turen. Poli og Livgarden holdt vagt. Og der var omtale hele vejen igennem lige fra den kulørte ugepresse til ugeaviserne i Aabenraa.

Kongelige Livgarde holdt vagt ved operationen. Men vi var nødt til at gøre et stop for natten i Aabenraa, så udpakningen kunne begynde tidligt næste morgen i Møgeltønder. Der var politi på. Og to særdeles pålidelige flyttemænd sov og holdt vagt i flyttevognen bag låste garageporte. Det var en spændende og dejlig opgave. Og journalister og fotografer var der på pletten. Man kan købe sig til megen omtale. Men om folk ser eller hører det, kan man aldrig være sikker på. Den slags historier som den om bryllupsgaverne de bliver både læst, hørt, set og omtalt. Og jeg møder da stadig mennesker, der snakker om den flytning.

Flytningerne blev et kerneområde med en god vækst. Når jeg så en flyttebil fra et andet firma, for jeg ud og fik en snak med chaufføren: "Hvad kører du med? Hvor skal du hen"? Og af og

til lejede de andre da også ekstra hjælpere hos os – og omvendt. Det er helt almindeligt i branchen. Og jeg kunne fint med kollegerne ud over landet. Men når man holder øjne og ører åbne, så kommer man også selv længere ud. Og det hænger ved mig den dag i dag.

Forleden så jeg en flyttevogn fra ”Danmark”. Jeg kørte bagefter den. For jeg måtte ganske enkelt vide, hvor den skulle hen med sit læs i ”min” by? Jeg kunne bare ikke lade være. Og er der en konkurrent inde i ens område, så er det med at finde ud af hvem, de har snuppet. Hvordan kom de ind her? Og hvordan sikrer vi, at ordrerne fremover lander hos os? Det er med at være på stikkerne. For der kan være mange gode penge i en flytning. Jeg er glad for, at flytteafdelingen i firmaet fortsat lever og har det godt. Det er forretning med saft og kraft i. Og jeg holder altså fortsat øjne og ører åbne.

Det kongelige porcelæn og lidt til

Vi havde hen ad vejen pakket ikke så lidt porcelæn, når vi flyttede for folk. Men jeg havde aldrig troet, at vi skulle få så meget at gøre med stel fra Den Kongelige Porcelænsfabrik, Bing & Grøndahl, Københavns Porcelænsmaleri med flere foruden stole, borde, duge, servietter, knive, gafler, skeer, teskeer, opsatser, terriner og så videre. Og det var Margit, der fik allermest travlt med den forretning. Aldrig havde jeg anet, at udlejning af ”alt til festen” skulle komme til at fylde så meget. Jeg havde bare drømt om en lille god budforretning. Men man kan jo blive overrasket på den gode måde.

Det hele begyndte ved en tilfældighed. Værten på ”Folkehjem”, Hans Tygesen, var rykket til ”Skyttegården” i 1971. Hele ”Folkehjem” skulle bygges om, og det ville tage sin tid. Så han kunne lige så godt flytte permanent. Vi flyttede ham derud. Og nu blev han forpagter på Aabenraa Skyttelaugs hjemsted, ”Skyttegår-